

Szepesi Dóra Anna

Aranylevelek

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, az üveghegyen is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egy kicsi szerény királyság. Egy bölcs, öreg, nagyszakállas férfi volt a király, akinek az uralkodása alatt boldog volt a nép. Nem volt nagy gazdagság, de jutott mindenkinek annyi a földekből, erdőkből, patakokból, amennyi kellett, mindenki boldogan élt.

A királynak nem volt senki mása, csak egy fia. De ez a fiú szerette ám a szép holmikat, szórta is az apja aranyát rendesen, hol drágakövekre, hol egy új koronára vagy arannyal hímzett palástra. Nem is volt ez a bölcs király ínyére, de mivel egyetlen fiáról volt szó, nem tudott neki nemet mondani.

Egyszer szárnyra kapott a hír, hogy az egyik üveghegyen túli királyságban arany levelű növényekből ültettek a palota mellé fényűző parkot. A királyfit elöntötte a sárga irigység, rögvest lóhátra pattant, és megállás nélkül vágatott az üveghegy felé. Amint odaért, lenyűgözte a park látványa, különféle arany levelű növények szépen nyírt sokasága fogadta, tuják, virágok és fák egyaránt. Meg is egyezett a palota királyával, és annyi növényt vett, amennyit csak haza tudott vinni lóháton. Mielőtt elindult volna, a király felhívta a figyelmét arra, hogy jól vigyázzon a növényekkel, ápolja, tartsa őket rendben, mert ha nem, akkor elkanászodnak, és az arany beborít mindent.

Hazaért a királyfi, és még mielőtt bement volna, hogy apját üdvözlje, el is ültette a növényeket a vár körül. Az öreg király is örömét lelte a látványban, és meghagyta fiának, hogy már másnap vegyen fel egy kertészt a növények gondozásához. De a királyfi nem hallgatott rá, félt, hogy majd a kertész ellopja a levágott gallyakat, összegereblyézett leveleket, így aztán nem gondozta senki az arany növényeket.

Telt, múlt az idő, a növények szépen körbefonták a várat, a vár körüli erdőket, földeket, patakokat. Eltűntek az utak, és már csak a növények közti vágott csapásokon tudtak közlekedni az emberek. Az arany rengetegből csak az tudott kitalálni, aki tudta, merre keresse a kijáratot.

Egy nap az öreg király megbetegedett, hívatta a fiát és így szólt: *Fiam, menj az üveghegyen túlra, és válasz magadnak feleséget! Én már öreg és beteg vagyok ahhoz, hogy tovább uralkodjam, házasodj meg és én neked adom a királyságot!*

A királyfinak sem kellett több, óvatosan becsukta maga után az ajtót, és már rohant is le a vártorony lépcsőin, úgy hogy senki sem érte volna utol. Kilépett a várkapun az elkanászodott arannövények sűrűjébe, és futott arra, amerre a növények engedték. Nézett jobbra, nézett balra, mindenhol csak arany leveleket, arany ágakat látott. Próbált kijutni jobbra, próbált kijutni balra, kis idő elteltével már a várfalat sem látta, elkeseredetten bolyongott tovább az aranylevelek között.

Teltek, múltak a napok, de a királyfi nem lelte a kijáratot, egyre éhesebben és szomjasabban bolyongott, kilátástalanul. Nem hogy emberrel, de még egy kis rovarral sem találkozott, a talaj nem volt termékeny, nem tudott tápanyagban gazdag növényeket nevelni többé, arany fojtogatott mindent. Fullasztó csend honolt a csillogó növények között, csak a királyfi egyre nehezebb lépte hallatszottak. Reccs – reccs, ropogtak lábai alatt ritmikusan az aranylevelek, de a monoton lépteket hirtelen egy nagyobb puffanás szakította meg. A királyfi tehetetlenül zuhant a kimerültségtől a növények közé, testében alig pislákol az élet. Bámult az ég felé, de

a növények között alig lehetett látni az égboltot. Órák hosszat feküdt mozdulatlanul, testét kezdték komótosan körbe fonni a növények.

-Úgy kell nekem... kapzsiságomba fojtanak bele a növények. Biztos a nép is erre a sorsra jutott, ha volt eszük, akkor még időben elmenekültek a növények elől...- mondta sírástól elcsukló hangon, de válasz senkitől nem érkezett.

Az indák lágyan fonták be testét, majdnem úgy feküdt ott talpig aranyban, ahogy legtitkosabb álmaiban megálmodta. A növények bekebelezték a tehetetlen királyfit, csak a díszes csizmájának egy része kandikált ki a növényrengetegből.

A napok követték egymást a kietlen királyságban. Nem lehetett hallani madárcsicsergést, harkálykopácsolást, bogárzűmmögést, de még egy emberi sóhaj sem, mindent felváltott az arany csillogása, ami már olyan erőssé duzzadt, hogy szinte hallani lehetett a hangját is. Egyszer csak a sűrűben egy halk nesz hallatszott. Egy lány lépkedett magabiztosan a növények között. Haja vetekedett az arany színével, olyan szőke volt, hogy szinte beleolvadt a növények közé. Törékeny kezeivel bizonyos bokrok levelit, bogyóit gyűjtötte kis tarisznyájába. Olyan óvatosan, gyengéden szedegette a növények részeit, hogy azok nem éreztek fájdalmat. Ahogy gyűjtögetett, egyszer csak egy alig látható kicsi barna foltra lett figyelmes. Kezeivel széthúzta az indákat, nagy öröme egy pár csizma bújt ki az aranylevelek közül. Arra gondolt, milyen jó hasznát vehetné meztelen lábaira. Sebtiben ki is húzta az egyik csizmát.

-Jaj, egy láb!- kiáltott fel hirtelen a meglepődöttségtől. Elővette gyorsan kis kését, levágta az indákat, és igyekezett minél hamarabb kiszabadítani a csizmák tulajdonosát is. Nagy nehezen kihúzta az eszméletlen királyfit, arcát vizes ruhával törölte át, száját résnyire nyitotta és vizet csepegtetett bele. Próbálta meghallgatni a szívverését, nem hallott semmit. A királyfi szempilláin mozdulatlanul állt az aranypor. A lány elkeseredve nézte az élettelen testet, ami olyan volt, mint egy aranszobor. Összemorzsolta néhány aranybogyót a kezében, amit szintén a királyfi szájába rakott, egy kis víz kíséretében, mire az élettelen mellkas egyszerre csak élettel telt meg, ritmikusan emelkedni kezdett, a királyfi pilláin az aranypor megmozdult, szemei lassan kinyíltak, és kérdően néztek a lányra.

- Hol vagyok? Ki vagy te? Tündér vagy?- kérdezte zavarodottan.

- Nem vagyok tündér.- felelte mosolyogva a lány. *- Kertész vagyok!*

A királyfi arcán nagy mosoly kerekedett.

-El tudnál vezetni a várba? Az apám ott vár, nagyon beteg. Tudsz rajta segíteni?- kérdezte a lánytól.

-Megpróbálok segíteni. Van nálam még abból a gyógynövényből, amit neked is adtam, hátha az apádon is segít majd. – felelte a lány.

A lánynak nem okoztak gondot a növények, ismerte minden levelüket, indájukat, könnyedén visszavezette a királyfit a várba. Ott aztán gyorsan fel a lépcsőn a királyhoz.

-Visszaértél fiam...-szólt elcsukló hangon a bölcs király.

-Igen, apám! És hoztam orvosságot is. –mondta a királyfi, mire a lány gyorsan odasietett és adott az aranybogyókból a királynak is.

- Látom fiam, nem csak orvosságot, de királykisasszonyt is sikerült találnod magad mellé. - felelte a király, már határozottabb hangon.

A királyfi meglepődött, hiszen már azt is elfeledte, miért is indult útnak. Persze azt nagyon is jól tudta, hogy a király mit sem sejt a kinti helyzetekről, az elkanászodott növényekről.

Nagyon tetszett neki a kertészlány, de tudta, hogy akármilyen bölcs is az öreg király, mégsem nézné jó szemmel, ha egy kis kertészlányt venne feleségül, így annyit felelt, hogy: -Igen, megtaláltam az új királykisasszonyt!

A lány is nagyon megörült. Elvezette a királyfit az elmenekült néphez, hogy közösen győzzék meg az embereket a visszatérésről a királyságba. Ez sikerült is! Az aranynövényeket visszaszorították egy nagyobb kertbe a vár mellé, amit több kiváló kertész is gondozott a történetek után. A királyfi mindenkinek adott a növényekből, nem volt olyan ablak még a legkisebb parasztházban sem, ahol ne lettek volna cserepes aranynövények. A terméketlen földeket a parasztok újra felszántották, beléjük étellel teli friss magokat, növényeket ültettek, így a királyságban újra lehetett hallani madárdalt. Mindenki bőségben, jólétben élt úgy, mint azelőtt. A kertészlány és a királyfi titokban szerényen összeházasodtak, nem tartottak világra szóló lakodalmat, nem volt rá szükségük, boldogok voltak anélkül is. Az öreg bölcs király a lány és az aranybogyók segítségével meggyógyult, és még nagyon sokáig boldogan élt.

És hogy miről vált világhírűvé a királyság? Nem az aranykertről, nem a gyönyörű királykisasszonyról vagy a gazdagságról, de nem is a bölcs királyfiról, hanem a kiváló kertészekről, akik olyan jó munkát végeztek az aranynövényekkel.

Itt a vége, fuss el véle!